

1

24 ГРУДНЯ 1909 РОКУ
ПАРИЖ, ФРАНЦІЯ

До того часу, як ти це прочитаєш, я спричиню багато скорботи, за що прошу в тебе пробачення. Як ти знаєш, дитя моє, мені вже давно не було спокою, і хоч плата за це висока, я нарешті примирився зі своїми демонами. Я пишу це не як виправдання за те, що на-коїв. Я добре знаю, що цьому немає прощення — ні в очах Бога, ні в очах людей. Але я радше пишу цей звіт про своє відкриття з необхідності. Це мій останній шанс записати неймовірні, жахливі та дивовижні події, що змінили моє життя і, якщо ти наважишся за-зирнути у таємниці, про які я збираюся повідати, змі-нять і твоє.

Ти запитаєш мене: що стало причиною такої муки? Я розповім тобі, але стережися: тільки-но ти дізнаєш-ся правду, забути її буде нелегко. Вона переслідувала мене кожную хвилину кожного дня. Ігнорувати її не було жодної можливості. Мене тягнуло до таємниці, як мете-лика до полум'я — *In girum imus nocte et consumimur igni**. І хоч мені пощастило дожити до того, щоб записати цю правду, навіть зараз, коли я стою на краю прірви, мене

* Ми кружляємо вночі, й нас пожирає полум'я (лат.). — Тут і далі при-мітки перекладача, якщо не зазначено інакше.

мимохить трусить від думки довірити тобі таку небезпечну таємницю.

Я страждав, але це страждання людини, яка сама створила собі камеру тортур. Я вважав, що зможу пізнати те, чого пізнати не дано. Я хотів побачити дещо, дещо таємне, а тому підійняв завісу між людським і Божественним та зазирнув просто в очі Богові. Така вже природа цієї загадки: пропонувати біль та задоволення по черзі. І хоч правда, яку я збираюся повідати, може тебе шокувати, якщо вона запропонує бодай невеличку надію, тоді це моє останнє послання досягне всього, що потрібно.

2

9 ЧЕРВНЯ 2022 РОКУ
РЕЙ-БРУК, ШТАТ НЬЮ-ЙОРК

Майк Брінк звернув на вузьку сільську дорогу, проїхав через густий вічнозелений ліс і зупинився перед високими металевими воротами в'язниці. Його собака, однорічна такса, на ім'я Конундрум* (скорочено Конні), спала на підлозі пікапа, прихована тінями. Вона була настільки нерухомою, що коли охоронець підійшов до автівки Брінка та зазирнув усередину, то взагалі її не побачив. Він просто звірив водійські права відвідувача зі списком та махнув йому в бік масивної цегляної будівлі закладу, що, здавалося, більше пасувала якомусь фільмові жахів, ніж яскравому червневому сонцю.

У Майка Брінка була призначена зустріч із докторкою Тессалією Мозес, головною психологинею виправної колонії штату Нью-Йорк, жіночої в'язниці загального режиму в селі Рей-Брук. Вона зателефонувала йому за тиждень до того та попросила приїхати до в'язниці для розмови з нею. Одна з ув'язнених намалювала заплутану загадку, і психологиня хотіла, щоб він допоміг її розплутати. Через його роботу як автора загадок та відомість після того, як журнал «Тайм» охрестив його найталановитішим загадкарем у світі, тридцятидво-

* Загадка (лат.).

річного Майка Брінка майже засипали різними загадками. Більшість із них він розгадував миттєво. Але, судячи з опису докторки Мозес, ця загадка здавалась особливою, несхожою на жодну іншу з тих, які він бачив раніше. Коли він попросив її сфотографувати та надіслати електронною поштою, вона відповіла, що не може ризикувати. Матеріали щодо ув'язнених були конфіденційними. «Я взагалі не мала б обговорювати це з вами, — сказала вона. — Але це унікальна пацієнтка, яка стала для мене досить важливою». А тому, попри його стислий графік та шлях у п'ятсот кілометрів, Майк Брінк погодився приїхати до колонії, щоб її побачити. Загадки були його пристрастю, його способом пізнання світу, а тому він не міг опиратися.

Зі своїми шпилями й темними вузькими вікнами в'язниця мала зловісний вигляд. Він почитав трохи про її історію та дізнався, що її збудували тисяча дев'ятсот третього року як санаторій для хворих на туберкульоз. Чисте повітря, гірська місцевість та безкраї ліси навколо були невіддільною частиною лікування. Однією з візитівок закладу була його згадка у творі Сильвії Плат «Під скляним ковпаком». Плат відвідувала там свого хлопця, коли він одужував від туберкульозу, а потім перепрофілювала санаторій у своїй книжці. Тепер там утримували сотні ув'язнених жінок. Зі стоянки Майк побачив в'язничний двір, огорожений сітчастим парканом із колючим дротом зверху, а за ним — сучасну шлакоблокову прибудову, суворість якої різко контрастувала з готичними надмірностями первинної будівлі. Усе це оточувало безкрає море густого вічно-зеленого лісу, природний бар'єр між ув'язненими та рештою світу. Він уявляв, що така ізоляція була свідомо:

навіть якби якась ув'язнена перебралася через паркан, навіть якби уникла його витків колючого дроту, то опинилася б посеред нічого.

Брінк припаркувався в тіні, наповнив пластикову миску водою для Конні, почухав її за довгими м'якими вухами й увімкнув портативний вентилятор у прикурювач пікапа, прочинивши вікно, щоб їй було затишно. Зазвичай він не залишав її саму, але зараз приїхав ненадовго, а гірське повітря було прохолодним, зовсім не схожим на важку вологу спеку Мангеттену. «Незабаром повернуся», — сказав він та попрямував до в'язниці.

Біля головного входу він зупинився на пункті перевірки, скинув сумку в пластиковий ящик, показав водійські права і сертифікат вакцинації від ковіду та пройшов крізь металодетектор. Заздалегідь він отримав дозвіл пронести сумку всередину (де був ноутбук, телефон, записник та ручка) і був утішений, що охоронці не намагались її забрати.

На нього вже чекала жінка в просторій темно-синій сукні. Вона була високою та стрункою, з темно-карими очима, темною шкірою та стрижкою боб. Вона відрекомендувалась як докторка Тессалія Мозес, головна психологиня.

Йому називати себе було не потрібно. Очевидно, вона сама його погуглила. Проте жінка дивилася на нього задовго, і він зрозумів, що вона здивована його зовнішністю. На зріст він був понад сто вісімдесят п'ять сантиметрів, мав спортивну статуру, був струнким та міцним, а також — як йому казали — симпатичним, зовсім не таким, як люди собі уявляли (як іноді дразнила його мама) «головолома». На ньому були його улюблені червоні конверси, чорні левіси та спортивна